

תהתמנה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

חרי הפיעו דדוד עלנא משיחא כבר חי,
צרינה רק להוות קבלת מלכותו ע"י העם

ראר נסוד 11

ערב שבת קודש פ' משפטים
חי' תהא שנת נפלאות טובה

למד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

Handwritten notes in the top right corner, including the number 15 and some illegible scribbles.

לא תפסנו:

צ"פ המכואר בהשיחה - הכתוב וישתי את גבולך גוי עד הנהר קאי על הכניסה לארץ מיד, ולא על גבולות ההבטחה דלעת"ל (אף שמצינו במדרשי תולד ומכילתא בא פי"ב, לקח טוב) הקאי על הזמן דלעת"ל, כי בפשוטו של מקרא מדובר כאן אודות הכניסה לארץ מיד.

[וכן משמע מפירוש הרמב"ן עה"ת ס"פ עקב: "מן המדבר והלבנון מן הנהר נהר פרת ועד הים האחרון יהי גבולכם - שאתם תיביבם לכבוש ולאכר משם העמים, כמו שאמר כאן וירשתם גוים גדולים ועצומים מכס ולעקור ציון כו"ו] (הובא גם כאנציק' הלמודית ערך א"י (גבולות הארץ - ע' רח"ו).

ועפ"ז - הקושיא עדיין במקומה עומדת בנוגע לכיבוש הארץ בפועל: מכיון שבפי משפטים נאמר "וישתי את גבולך גוי עד הנהר", כלומר, שנצטוו לכבוש כל זה מיד - מדוע לא מציינו גבולות אלו (נהר פרת וים סוף, כולל אדום עמון ומואב) בגבולות"פ מסעי, וכן בכיבוש הארץ בפועל, שלא ככשו את אדום עמון ומואב?

כלומר: בהשיחה נתבאר שבעת קד"ס לא היו לאדום ומואב מה לחשוש, מכיון שעדיין לא נאמר ההבטחה היצווי שבפי משפטים: אבל לאחר ששומרים את הפסוק שבפרשתנו (דקאי על הכיבוש מיד, כג"ל) - כיצד יהאיים זה עם המציאות שבפועל לא ככשו זאת מיד?

נוסף לזה:

גם צ"פ המכואר בהשיחה שהפסוק וישתי את גבולך גוי קאי על הכניסה לארץ מיד - הרי בהכרח שאדום עמון ומואב אינם נכללים בפסוק זה, כי בהתחלת הענין נאמר "והביאך אל האכזר והחתי גוי", ואינו מזכיר קני קנינו וקדמוני (אדום עמון ומואב), ובהמשך הענין מסיים "וישתי את גבולך גוי עד הנהר" (פרת), שכל זה נכלל ב"נחלת את הארץ" מיד (ולא בגבולות ההבטחה דלעת"ל), כלומר, שהגבולות שבפרשה זו כוללים רק את האומות שנהפשו בהתחלת הענין, ולא אדום עמון ומואב (קני קנינו וקדמוני).

Handwritten notes in the middle left area, including the number 15 and some illegible scribbles.

תוכן העניינים

- 3 .....החב"ד"ניק "שאנן" / שירת ש"פ משפטים תשד"מ / דבר מלכות
- 8 .....ע"פ הלכה יכולה הגאולה לבוא תיקף ומיד ממש / פניני גאולה / קטעים נבחרים בענייני גאולה ומשיח
- 11 .....משיח מנחם שמו / פתגמים קצרים בענייני משיח וגאולה / ניצוצות של משיח
- 12 .....מדוע לא מפרסמים את הפס"ד / שירות בענייני שלימות הארץ / ולחום מלחמת ה' וניצח / שירות הרבי לשאלת המניחים בפרשתנו
- 14 .....היכן נמצא ים סוף? / מנעה הרבי לשאלת המניחים בפרשתנו / כת"ק - פרטים ראשון

מערכת "יהי המלך"

באר"ה ב': 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
 טל': (718) 778-6670

באה"ק: שביל האמונה 9 קריית שמואל טל': 840-3153 (04)
<http://www.moshiach.net/blind>
 כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", "חילל בית דוד"
 ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

התב"דיצ"קן "ששצנ"ך"

הוא מגיע להתחלוצוּת, שומע מה מדברים, קורא את"כ את ה"רשימה", חוזר עליי, כורך אותה, לאחמ"כ הוא מניח אותה על-גבי המדף - ובכך זה נגמר... זה לא מזין אותנו... ■ אם התב"דיצ"ק איננו יודע מה לומר על זה שיהודי תמיד צריך לחכות ולתכלוע את ביאת משיח צדקנו, לאחרי שמרעישים כבר אודות זה בכל ההתחלוצוּת - נו, מה כבר אפשר לתבוע מאחריים?... ■ נשאלת השאלה: מה כבר פעלו הדיכורים במשך שלשים ושלוש השנים עד עתה, כאשר לא פעלו אפי' שידעו זאת?... ■ קשעים משיחת ש"פ משפטים, מבח"ח אד"ר ה'תשד"מ - בלתי מוגה תרגום הפשי מהנחה ששרמה עיי' "ועד הנחת התמלמים"

א. בנוגע לכ"ד שבט מנבא בזכ"י, הם לישראל אחר גלותם", והמה עורר (א, ז ואילך): "ביום עשרים וארבעה לרעה - לרוע להם יותר מדאי", לעשתי עשר חודש הוא חודש שבט ג', "קצפתי מעט על ישראל והם (הגוים) ה' דבר ה' אל זכרי ג', ובין הדברים הוא מספר בנבואה זו שאמרו "התחלכו בארץ ונתה כל הארץ ישבת וישאלו בצער (מתמלחת)". ולכן "זיען ישראל ה' ויאמר ה' צבאות עד מתי אתה לא תחרם את ריושלים ואת עיר יהודה ג'".

ובתמשך לזה אומר זכרי' חנניא "עזרו לדעה", הם הוסיפו לצער ולהרע לפני ישראל, יותר מה"קצפתי מעט" (של הקב"ה) על בני ישראל.

"לכן בה אמר ה' (כיון שהגוים מצעלים כ"כ הרבה את בני ישראל בלילות) שבת לירושלים ברחמים ביתי יבנה בה נאום ה' צבאות וקו ייטה על ירושלים ג', עוד תפוצינה ערי מסוב מארצם, ומעט הוא כנגד מה שהרעו

היכן נמצא ים סוף?

בקשר עם פ' השבוע, פ' משפטים, מובאים בזה ב' צילומים (מוקטנים) ממענה ל"כ אדמ"ד מלך המשיח שליט"א לישאלת המניחים בשיחת ש"פ משפטים ה'תשמ"ה (נדפס בהתחלוצוּת תשמ"ה ח"ב סוף ע' 1268 ואילך)

להלן פיענוח הכתי"ק:

צילום א': הדבי הקיף את התבנות ד"פ' מסעי' וכתב: קושיא כשיגיעי ובנתיים נשתנה שלא יניסם משה נבן.

צילום ב': הקיף התבנות "ז'הגבל ד"ים סוף", שהוא סמוך לארץ אדום" וכתב: זני' י"ס [= ים סוף] - בצד השני דא"י ודכל המדבר.

וכן נראה, לאחור. משיטתם של דברים ע"פ הפסח - כאן כל הברות שארם עמון ומואב יחד נכללים בתבנות חסרתם:

תבול דיהו פרה - הוא במקצוע צנונית מוחתת בל' ארץ ישראל ואין זה ש"ך ככל בניגם לאדום מאז נעמן. שה"י אדום היא בהקצוּת דרונית מוחתת של ארץ ישראל (כסוד ל"ב סוף), וכן מואב עמון. שהם ואנכם לצנונית של ארץ אדום וכמו המוחת של ארץ ישראל, אבל עמון והקיים במקצוע צנונית מוחתת של ארץ ישראל. שהם נמצא נהו פחת (שה"י) בין עמון ומואב למקצוע צנונית מוחתת של ארץ ישראל מפסיקים ארץ שה"י וצוה)

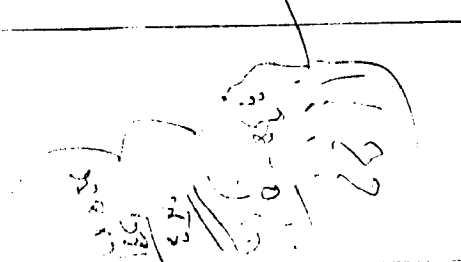
התבול ד"ים סוף: שהוא סמוך לארץ אדום - גם הוא אינו מילה אה ארץ אדום בתוך תבול שה"י מפריש פריש"י (נפרים א. מ. ב. א. א. שה"י סוף לדרומה של הר שער (ארץ אדום) תפסק מדבר וא"כ. נאשי' תבול דהקצוּת דרונית מוחתת מניג עד ים סוף - הרי ארץ אדום שה"י נחית גבלת נפרויה בניגם לעמון ומואב שהם צנונית של ארץ אדום.

כלומר: תבולות הפסוק ירשי' את גובלן גו"י הם כאלהם של ארץ ישראל. י"ם סוף עד ים שלשה"ם - מקון מוחתת דרונית נ"כ סוף) עד קיף משרבה צנונית. "ז'הגבל ד"ים סוף" - מקון מערכת דרונית (כדבר העינים) לקיף מוחתת צנונית נהי' פחה) ואילו אדום עמון ומואב הם חסות לצבולות אלו.

ואם נבונים הדברים - הרי מלחמתה אין כל סמיתה בין הפסוק ירשי' את גובלן גו עד הנה (פרח) - דפרשתו לדבר ירשי' כפי' כשלה בניגם לאדום ומואב שילא עליהם הם הולכים" מיון שאדם עמון ומואב אהם פחמים הנבול דפרשתו.

ובכל אופן: אם נאמה הפסוק ירשי' את גובלן גו"י קאי' ובהש"ש על המורה לארץ מיד - עיי' קשה הדוג לא נמנו תבולות ד"ים סוף" - ונהי' פרה כפי' פסוקי'

נהי' תבנית כלה"ק

וצריכים להתנהג על-פי פסק-הדין הברור של השולחן-ערוך המדובר לעיל, בפסק-הדין הוא היסוד של ההחלטה של כמה וכמה גדולי ישראל שהיו ב”כנסיה הגדולה” – ואשר כל תלמידיהם וההולכים בעקבותיהם [ואפילו אלו שאינם תלמידים שלהם, אלא הם תלמידים של גדולי ישראל אחרים – אבל הרי הפסק-דין שלהם מיוסד על פסק-דין תורתנו הקדושה] צריכים להתנהג לפי פסק דין זה, ולאורם נלך ונסע, שיתנהגו ב”הלכות עולם” לפי ה”תורה אור” שלהם, שהם הציגו בפסק דין ברור.

ושלא יתחשבו באף אחד, מכיון שזה רק ”קול עלה נדף” מהוץ לגבול ישראל, ומצד ההעלם והחסתר של הושך הגלות ישנם מספר יהודים שמפחדים מה”קול עלה נדף”, שזה רק ”קול”, ו”קול” מ”יעלה נדף”, והם רוצים לשננע ערד יהודי, חס ושלום, שהוא גם יפחד מה”קול עלה נדף”.

וכאשר נעמדים בתוקף של התורה, אז דבר ברור שעל ידי זה נעשה שלום בעולם, כי ”התורה נתנה לעשות שלום בעולם”.

.. והיו רצון שיפעלו בכל ה”ל” ללישב יהודים על כל גבולות ארץ ישראל] בשמחה ובטוב לבב, ומתוך הרחבה אמינית – שזו הדרך היחידה לפעול את ענין השלום, על ידי שיצייתו לפסק דין של גדולי ישראל, הן של ”הכנסי” המדולה” והן של אלו שלא היו ב”כנסיה המדולה” (מאזיז סיבה שתהי”), ושגם הם פסקו אותו פסק דין.

ולפעול בכל ה”ל” ללישב יהודים על כל גבולות ארץ ישראל] מתוך הרחבה, ו”יפה שעה אחת קודם”, כי על ידי שעושים זאת רגע אחד קודם שלולים דאגה נוספת ושקלא וטריא וצער נוסף, מה צריכים לדבר, ובאזיה אופן וכו’ – מכיון שזה כבר נעשה במעשה בפועל ו”אין אחר מעשה בית דין כלום”.

וכאמור לעיל, שאין שום ברידה אחרת – מאחר וישנו הפסק דין של השולחן ערוך, שמכיון שהאויבים אמרו בגלוי שהם ”ממשמשים לבוא”, מתוכחתי רק אם זה ”על עסקי תבן וקש” וכו’ – אזי הפסק דין הברור של השולחן ערוך (בהלכות פקוח נפש – שהם נמצאים בהלכות שבת) הוא: ש”יצאיים עלהים בכל זיין”, ובמילא צריכים להלכין יהודים שיחזיקו את הכלי זיין, ולהטביע להם שעושים זאת רק בגלל שכך הוא פסק הדין של השולחן-ערוך ש”דבר אלקינו יקום לעולם”.

והתלמידים ויצאיי חלצהים של גדולי ישראל שהיו ב”כנסיה המדולה” יכלו בגלוי שיש להם פסק-דין ברור כיצד הם צריכים לנהוג, ומכיון שיש לו תלמידים ומושפעים – הוא מכריז שגם הם ידעו את פסק הדין, עד של השולחן ערוך ידעו מפסק דין זה.

וכאמור לעיל, אצל היהודים אין ”חלוננים”, היות וכל יהודי הוא חלק מ”צוי קדוש”, כפי שקראנו בפרשת מתן תורה, פרישת יתנו.

(תרגום חופשי מסיירת מוצאי ש”ס חספסיס ה”חמש”ח” – בלתי מותג)

ונחם ה' עוד את ציון ובחר עוד ויא' כיצד יתכן שזה לא מפוריע לנו בירושלים”.

1. הדבר מגיע מכך שזהו המצב אצל אלו ש”זאשימם באשיכם”, ובלשונו הידועה ”הדג מסרח מראשו” – שהם נמצאים במצב ד”שאננים”:

כאשר ניגשו לחב”ד”ניק ושאלו אותו – היכן המקור לה שצריכים בכל רגע ורגע לחכות, לבקש, לקוות ולתובע שמשיש יבוא כבר ברגע זה ממש?

2. ההוראה שצריכה לבוא מזה במתנו:

כיון שרבי ישראל נמצאים גם עכשיו בגלות – ישנה גם עכשיו טענה ל”גויים השאננים”, אשר ”אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה”.

.. כיצד אמנם תתכן שתהי’ מצאיות של ”גויים השאננים” ו”המה עזרו לרעה”?

לדעתי? כיון שכך זה אצל בני ישראל – כיון ש”בראשיה” – בשביל התורה שקראת ראשית ובשביל ישראל שקראו ראשית:

כבר ניתן לתבוע מיהודים אחרים (שאננים חב”ד”ניקים?)...

לא מדברים כבר על עצם ההבטלה שבוה, שהחב”ד”ניק אינו יודע מה לענות אל”פ שהוא ה” בכל-כך הרבה תוועדויות, אלא מדברים על התוצאה שנגרמת מכך על היהודי ששואל אותו: תמורת זה שבהשגחה פרטית הרהא שאל אותו את השאלה, בכדי שהיא יענה לו ויחזק אותו בהדות ובאמונה בביאת המשיח – אזי לא זו בלבד שהוא לא ענה לו, אלא השואל נפרד ממנו בחשבו: אהא – אני צודיק! שהרי הנה לפני אחד חב”ד”ניק שהולך ל”אחתם” התוועדויות כבר יותר מג’ פעמים ויותר מג’ פעמים, ששמה [כך שומעים] מדברים על דברים אלו – ואעפ”כ אין לו מה לענות לי, אזי

היהודי אמנם אומר בתפלה בכל יום (מימות החול) ”לשועינתך קוינו כל היום”, אבל חמש דקות לאחר”כ החל הוא ללסוק בעניניו הפיסיים, אמנם עניני תורה ומצות ושאר דברים טובים – אבל הוא בשקט ובמנוחה, ללא שום דאגות, זה לא מפוריע לו כלל שהוא נמצא בגלות...

לכאורה, ה” צריך להפיע ליהודי שהוא כבר הגולה מעל שולחן אבני –

. ויש ישנם כמה פייסטים המתחתילים

עם המילים "עד מתי"

[בנוסח תיקון חצות לארמו"ר הזקן זה לא מובא, וכנראה הטעם: כיון שבנוסח התיקון לארמו"ר הזקן אומרים ריבוי מזמורי תהלים, שבהם נכללים כבר כל הפייסטים].

שהפירוש ב"עד מתי" הוא: עד מתי

תמשך הגלות?... שבמילים אחרות הפירוש הוא: "דאלאי גלות?"

וכאשר אומרים "עד מתי" אין הכוונה שאומרים את המילים בתיקון חצות, ולאחמ"כ הולכים לישון – אלא עצם פירושו המילות מודגשי שמפוייע לו זה שהגלות נמשכת כ"כ הרבה, במילא זה לא מציק לו רק כאשר הוא אומר את המילים, אלא כל הזמן!

ואלו אינם פייסטים שנתחדשו בארצות הברית – אלא, אדרבה, הם מייסדים על מזמורי תהלים ומאמרי זוהר!¹

וכך גם התוכן של כל מזמורי התהלים שאומרים אותם בתיקון חצות, שנקודתם – עד מתי ישאר עוד בגלות?...!

ובעצם, זהו תוכן התפילות של יהודי אומר שלוש פעמים ביום – "לישועתך קויון כל היום" [ושבת וי"ט – "וחזונה ענינו בשבד לציון ברחמים"], שכל היום" מתכוונים כפשוטו – כל היום (לא רק ברגע שהוא אומר זאת):

1. השאלה "עד מתי" והבקשות התמידיות על משיח – לא מפורטות לעבדה במעשה בפועל, כיון שהסדר אצל יהודי הוא שגשגה קודם לשימעי – אבל ביחד עם זה הוא מתחבא ותובע את

"מדשתית" – מודה ל"י"!

2. כאשר יהודי מחוג אחר נגש

לחב"ד"ניק כדי לשאל שאלה כזו – הוא מוכרח לענות לו, צריך להיות "דע מה שתשב", כיון שההוא מצפה שהחב"ד"ניק צריך לדעת את המענה. ואם הוא לא עונה לו – ההוא חושב שהוא אכן צודק!

אלא מה – החב"ד"ניק עומד במצב ד"שאנו": הוא מגיע להתועדויות,

שימעי מה מדברים, קורא אה"כ את ה"דשימה", חוזר עליו, כורך אותה, לאחמ"כ הוא מניח אותה על-גבי המדף – ובכך זה נגמרו!... הוא לומד לאחמ"כ דברים אחרים, גמל דתורה, ריז תורה וריז דודון, ובין השאר הוא לומד גם מה שדבר (בהתועדויות) – כיון שהוא אוחז גם מה ענין חשוב – אבל... זה לא מזד ארתו ("סי'אט איים ניט אגנעקירט")!...

ובאם אתה עומד במצב ד"שאנו" –

נאכ"כ"י שזה פועל על יהודים אחרים שיעמדו במצב ד"שאנוים" – היות ואם החב"ד"ניק אינו יודע מה לומר על זה שיהודי תמיד צריך לחכות ולתובע את ביאת משיח צדקנו, לאחר שמרעיישים כבר אודות זה בכל ההתועדויות – נג, מה כבר אפשר לתובע מאחודים?...!

נשאלת השאלה: מה כבר פעלו הדיבורים במשך שלשים ושלש השנים עד עתה, כאשר לא פעלו אפי' שידיעו זאת?...!

ת. ויתרתי מזה:
בסידור השנה לכל נפש – סידור אה"ה, סידור ר' יעקב עמדן וברבוי סידורים – נדפס "תיקון חצות" [שבדב זה מתחיל כל השולחן ערוך].

מדוע לא מפרסמים את הפס"י

. . וכידוע פסק-הדין של רבנים וגדולי ישראל, ובפרט הפסק-דין הברור שנפסק ב"כנסיה המזולה"^{*}, שנאמר בפרסום במעמד של כמה וכמה עשרייות מישראל – שאסור למסור אפילו שיעל אחד מכל ארץ ישראל לגבולותי.

ופלא גדול מדוע לא מפרסמים ומבחינים בפרסום הכי גדול את פסק הדין שנפסק ב"כנסיה המזולה" שהרי כולם מודים שהי שם גדולי ישראל, עד כדי כך שאלו האומרים שהם כעת מנהיגי ישראל, מחזיקים עצמם "גדולים" בכך שהם הולכים לפי הוראות גדולי ישראל שהיו ב"כנסיה המזולה".

ומה שישנם כאלו (אם ישנם) שדווצים להסתיר זאת, ומחפשים בפקס זה פירושים וסילופים – זה לא יעזר להם, משום שזה ככל "דבר ה' זו הלכה" שדואי יקוים, ובפרט פסק-דין שנפסק על ידי מנהיגיהם ורבותיהם והמלמדים והמורים וראשי הישיבות שלהם, הרי דבר ברור שזה פסק-דין ברור גם אצלם, ובמילא זה נוגע למעשה בפועל שלהם.

ומכיון שזוהו פסק-דין של ה"כנסיה המזולה", המיוסד על פסק-דין של תורתנו האמתית והנצחית, ומכיון ש"מאן מלכי – רבנו" (ראה גיטין סב, א) – הרי ודאי שהפסק דין הוא אפילו לאלו שבאי-כוחם לא היו ב"כנסיה המזולה", או אלו שמאזינה סיבה שתה"י לא שלחו לשם באי-כח, ואפילו ליהודים כאלו שהיו אז במעמד ומצב שכעת קוראים להם "חילוניים"

– שאצל יהודים הרי אין "חילוניות", חולי; כי במתן תורה נה"י כל יהודי חלק מ"אזי קדוש", אומר קדושה, אמנם יש לו בחירה כיצד להתנהג במעשה דיבור ומחשבה, אבל הוא לא יכול לישנות את מה שהוא בעצם – אחד מה"אזי קדוש", שקדושה היא היסוד מחילוניות.

ויהי רצון שלא יפחדו מ"אצל החרים" (לשון הכתוב – שופטים ט, לו) על אותו כמה וכמה שהם אינם "חרים", הם רק "קול עלה נדף" – עלה תלוש שאינו נשאר על האילן תנותן לו חיות,

כי כאשר אינו יהודי אומר שהוא רוצה לקחת מהיהודי דבר השייך לו, דבר שקשור עם יהדות ותורה ומצוותיה, ובפרט הלכה ברורה – אזי אם לקחת ממי דבר ששייך לו הרי זו אחת משבע מצוות בני-חן, הרי מובן במ"ש"י רק"ו בנוגע לקליחת דבר ששייך ליהודי. שמה מובן, שגוי הרוצה לקחת מיהודי דבר ששייך לו – הוא מתנתק עי"ז ממקור חיותו, ובמילא הוא רק "עלה תלוש" נדף.^{*}

ועל זה מבהיר הפסוק (בחקותי כו, לו), שיתכן מעמד ומצב שימצא יהודי שיפחד מ"קול עלה נדף", רחמנא-ליציל, והפחד אצלו יהיה כל כך גדול עד שהוא ישכנע עוד יהודי שגם הוא יפחד מה"קול עלה נדף" – שלכן מבמללים שהודו לא יפחד מ"קול עלה נדף".

^{*} של אנדרט שדאל בשנת תרצ"ז במירנבאד, ביאשות "מועצת גדולי התורה". המ"ל.

משיח מנחם שמו

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מלי" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבגעי"ט) דוד (מלכא משיחא)]¹⁴⁸, וכל הפירושים שב"ממשי", ולכל לראש מיד ממש **כפשוטו**, ממש ממש.

148) ובפירשתי יתרו בנוגע לדורנו זה - שבד"ת ד"מדי" ג' התקופות השייכות ל"ק מו"ד אדמו"ד נשיא דורנו (ראה סו"ה ש תשנ"ב ח"א ע' 265-66), ועל סדר הקידוה אלגו - משיח (מנחם שמו), יסף יצחק, דובנר (שמו השני של ל"ק אר"צ).

(משיחת שי"ט מטפטים ז"ד שבט, מבה"ז אדו א' ה'תשס"ב - מנחה)

הרי המינוי כבר הרי

והרי המינוי דוד מלכא משיחא כבר ה', כמ"ש "מצאתי דוד עבדי בשמו קישי משחתי", צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם וההתקשרות בין המלך והעם בשלמות הגלוי - בגאולה האמיתית והשלמה.

וכל זה יהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחת שי"ט מטפטים, שקל"ם, מבה"ז אדו ה'תשס"א - מנחה)

מרבנים בשמחה - מתחיל עוד משבת מברכים

.. לא צריכים לחשוב כלל אודות עצמו, לא על מצבו הנושמי ולא על מצבו הרוחני, צריכים להיות עסוק כסדר במילוי השליחות, שאז יוצאים מהמצביאות העצמית, והופכים להיות מצאות המשלה.

בכדי לפעול זאת בעצמו, ולהסיר את כל ההעלמות והסתרים, הרי זה דוקא ע"י שמחה, ששמחה פורץ גדר, ובפרט בחודש אדר דמרבנים בשמחה, ותכמים הסיפוי שזה מתחיל עוד משבת מברכים, שמהשמחה דשבת מברכים נלך תיכף לשמחת פורים, ומסמיכים גאולה לגאולה, לגאולה דפסח, ו"למי אחר מראש מצרים אראנו נפלואת", לעתיד לבוא, במהרה במינו.

(תרגום תפשי משיחת שי"ט מטפטים, מבה"ז אדו ה'תשס"ז - בלדי מנחה)

ביאת משיח צדקנו.

אעפ"כ כאשר אחד ונגיש לשאל לתחב"דניק לא הי' מה לענותו הרי צריך להיות "דע מה שתשיב" - צריכים לדעת מה לענות. ובפרט (תחב"דניק) מתבלבל רץ אלי בשאלה (קובט צו לויפן): מה צריכים לענות? פעמים.

ועיקר הבהלה היא - לא רק שהוא לא ענה לי, אלא שהוא כלל אינו יודע שמשוה לא בסדר!...

התכלית של "שאנו" - שקט ומנוחה ("סיאזי שטיל און רואיק"), הוא כלל אינו יודע שמשוה צריך להציק לו... מתוך שאמתי הוא, אינו רוצה

כאשר אחד ונגיש לשאל תחב"דניק מהיכן הוא יודע

שצריך תמיד לחכות ולתבוע את משיח צדקנו - הוא מתבלבל ורץ אלי בשאלה : מה צריכים לענות!...

לשקר ולומר שהוא מקווה ומחכה ותובע שמשוה יבוא ברגע זה ממש - כאשר אינו אוחז בהו"ו...
והרי נוסף לה שאין באמת יתכן שהוא לא יאחוז בהו"ו גם - ועוד ועיקר - איזה רושם הפעילה יש לה על יהודי שני שאינו בא להתוודעויות, שהוא הרי משתכל עליו כאחד שמגיע להתוודעויות ויומעי מה שמדברים אודות "דאלף גות", שפירכים לבקש ולתבוע שמשוה צריך לבוא ברגע זה ממש! ובהגאחה פריסת הוא מסתכל עליו בכדי שהוא יפעל עליו ויחוק את אמנותו בביאת המשיח - ובפעל קורה ההיפך: ההוא הולך ממנו בדיוק

והרי מובן כיצד זה פועל שאננות אצל יהודים אחרים.
ח. בנוגע לעצמו, הוא אמנם אינו כאשר בנו או נכדו שרים "ווי וואנט משיח נא" - הוא אינו מבין מה זה אומר ומדוע הם שרים זאת; אבל הוא לא אומר כלום, היות והוא יודע שהיה יאמר לו שהוא (היה) שמע זאת ממני, ובמילא הוא מפתח להסתובב איתי ("מיט מיר פארטעפען")...
שאינו יודע שהוא אינו חסיד - נוו אבל ח"י שאני אזכיר בנוגע לה

לשמוע אמורה בנוגע לגמים וז' מצוות בני נח, בכדי שהם יידעו מה לומר לגמי שהם פוגשים – איז יה"ד שההיבדורים יפעלו.

ממוב מאומה כאשר לידוי ונכדיו שרים "רוי וואַנט משיח נאָר"; אבל בנוגע לעצמנו: הוא עומד בצד וחושב מה קורה פה, הוא אוננו מבין את כל העניין... אצלו הכל טוב... מה חסר לו משיח (ר"ל)...

ט. כאשר שואלים אותו האם הוא מאמין בביאת המשיח – הוא אומר כן – "אני מאמין" הרי זה אחד מהעיקרים. אבל לא לזיום – משיח יבוא בזמן המתואר, אבל ביאת המשיח ברגע זה ממש – נעו "ללא שטיק"....

איי מה הוא יעשה אם יבוא משיח? הוא יחשוב אז מה לעשות. איי הרי יהי אז כל גדולי ישראל – ובהם הוא יהי' נחשב עם כל החכומים שלו (זיין גאַנצער דרייעקייט), עם מקום ישיבתו הנעלה בכותל המזרח וכל הכבוד – איז כל זה יהי' נוגע כאשר משיח יבוא, אבל עכשיו – טוען הוא – טוב לו, מה חסר לך?...

י. . . ויה"ד שמוללים ספורות אלו יפעלו על השומעים ויספקו כדי לחקן את הענין מכאן ולהבא. ובנוגע לאלו שישנים עכשיו – איז כיון שהם ביו"ב ישינים ולא שמעו מה שדובר, זה לא זיק להם, ובמכל-שכן מ"מוטב נדונין כשונגין ולא יהוי מזדיין", עאכו"כ מנמנמים שהם אנוסים, שזה קל יותר משונגים.

אבל אלו שאינם ישינים ושומעים את מה שמדברים – הן בגלל שדוחפים אותם, או בגלל שהם רוצים כבר

ומה שדואגים שישנים יהודים הנבהלים כאשר מדברים דברים אלו, והם גורם אצלם תמילי הכי גדולה – אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמיהה, אלא כיון שהם אינם רגילים לחשוב אודות הגאולה, במילא זה בשבילם דבר תמיהה!

כפי שרואים בפועל, שישנם עניינים שאינם תמוהים מצד עצמם, אלא מצד זה שאחד לא רגיל לזה זה רהי' אצלו לדבר תמיהה.

קד גם בענין זה: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרה הוא לא דבר תמיהה, אפשר להסביר זאת ביטל, אפילו בשכל של נפש הבהמית. רק היות שזה כבר משר זמן רב שהוא לא חושב לכל אודות הגאולה, הוא חושב על עניינים אחרים – עניינים כשרים ו'גלאט כשר', אבל עניינים שאין להם שום שייכות להגאולה – איז הרמל נעשה טבע שני, או יותר גרוע מזה, והוא עד כדי כך לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר "נכנסים לו" פתאום ("מ'פאָרט אים אַרײַן") שהנה בא משיח – זה אצלו תמילי הכי גדולה!

הוא מקיים תורה ומצוות ועוסק בדברים טובים, והעיקר – הוא "חכם", ורחם אמתו, שתכמתו נכרת במאכלי, בשתייתו, בהנהגתו ובהלכותו לישון וכ' – אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!...

וישנה על כך בחינה פשוטה: כל אחד שחייש לבדו, בחדר סגור (בכדי שאחרים לא יראו מה שקורה בפניו), ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק [וזאלה המשפטים] – משפט צדק, "אשר תשים לפניהם" – "לפנינומתם"] מתי היתה הפעם האחרונה שהיא אכן חשב באמת שהקב"ה לוקח אותו – אכן **אמתו בעצמו** – ומוציא אותו מגלות זה האחרון – אכן מגלות חזת, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמתית והשלימה!

כאשר הוא רק יתבונן בעצמו בזה אליבא דאמת – זה כבר נגרום לו להרהור תשובה, שעל-ידו הוא רהי' מיד צדיק גמור, וכאשר "ישראל עושין תשובה" איז "מיד הן נגאלין", ומביאים מיד תשובה והצלה לכל העולם כולו! ואז מיד יהי' "ואשיבה וספסוף כבראשונה" אצל המזבח בביהמ"ק השלישי שירד מיד מלמעלה, והעידים יבואו מיד בריצה לומר שהם ראו את הלבנה, ויקדשו את החודש.

והם עתידים להתחדש כמותה, ובאצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עניי ר' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, בביהמ"ק השלישי,

במהרה בימינו ממש ובנגאלה דידן ממש.

(משיחת שי"ט משפטים ה'תשנ"ז - בלתי תמיה)

וזה הרי דבר ברור, שבין כל היהודים שבכל העולם כולו, לפחות יהודי אחד בדאי כבר עשה תשובה. אפילו ה"מרה-שהחריזניק" הגדול ביותר לא יחסר שבין כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה!

ובפרט שעשומדים ביום השבת, שאז אפילו עם האין אינו משקר, זאת-אומרת, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שהוא רואה את האמת ונושה תשובה.

ובפרט שבהלכה זו ברמב"ם כתוב ש"תבטיחה תורה שיראל עושין תשובה בסוף גלותו", ואזי "מיד הן נגאלין".

נוסף לזה, ישנה הלכה אחרת ברמב"ם, שכאשר בן אדם אחד "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגם לו ולהם תשועה והצלה". שמוזג גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כממלך, היות

כל אחד שיתקשקש לבדו, בחדר סגור, ויתכונן בעצמו אליבא דנפשי בחשבון צדק, מתי היתה הפעם האחרונה שהוא אכן חשב באמת שהקב"ה לוקח אותו – אכן אותו בעצמו – ומוציא אותו מגלות זה האחרון – אכן מגלות הזה, והוא הולך יחד עם משכה לגאולה האמתית והשלמה!

וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

ורואים מההלכות הנ"ל, שע"פ הלכה הגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן.

.. לאחר כל החשבונות הנ"ל – שהם כולם הלכות ברורות בתורה – הרי זה דבר הפשוט לכל יהודי, שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד לפני המולד שיהיה מחור (בערך) בשעה שתתים-עשרה בצהריים, ואזי יהי הענין של קידוש החודש ע"פ הראי, שהרי כל יהודי הוא מאמין בן מאמין בהקב"ה ובתורה ובהלכות הנ"ל שהם דינים מפורסמים אמייתים, עם כל התקופה של מ"ע ומל"ת, כנ"ל.

במילא מובן, שאצל יהודי זה לגמרי לא דבר תמורה לומר שהגאולה באה ברגע כמימרה, אע"פ שביתחיים נמצאים בגלות.

ע"פ הלכה יכולה הגאולה לבוא תיכף ומלי ממש

תרנגום הפשי משיחה שנושמה ע"י "ועד הנחות התמנימים" .. לכאורה זהו דבר פלא:

יושבים ומדברים בים קר ("קאלט בלוטיק") שהגאולה האמתית והשלמה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם המולד (ואזי יהי קידוש החודש ע"פ הראי. . .), בה בשעה שהמדבר ועאב"כ השומעים תכנון כבר לפני שבת את תכונותיהם – לפי מעמד ומצב הגלות, ליום ראשון, ליום שני ולימים שלאחרי זה?¹

ואז לומר שמדברים סתם אודות הגאולה – לא חושדים ביהודי על דבר שכזה, ומה ירוחו מזה (מסתם דובר).

וקווקים לאיזו הסברה בה, אך יתכן לומר שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כשרואים שבי ישראל מתכוננים לעבודתם בזמן הגלות.

אזי ההסברה הכי טובה בזה היא, באשר זה קשור עם הלכה בפועל של מסיקים, בלשון ברורה וחדד קצרה, שהרי עם הלכה אי אפשר להחזיק, כיון שהלכה מפורסמת שהתקבלה בכל תפוצות ישראל, יש בה את כל התקופה של מצות עשה (על פי התורה אשר יורוד) ומצות לא תעשה (לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך).

והענין הוא:

ע"פ הלכה יכולה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן – כפסק דין ברור של הרמב"ם, שכאשר ישראל עושים תשובה אזי "מיד הן נגאלין", וממשיך ההלכות שם מובן שהכונה היא "מיד" ממש.

וגם ענין התשובה יכול להיות בשעתא חדא וברגעא חדא, כמובן מהפסק דין בהלכה שהמקדש את האשה על מנת שאזי צדיק [גמור] הרי זו מקודשת מספק, שמא הרהר תשובה בלב. זאת-אומרת, שאע"פ שעד אז הוא ה"הויף הגמור מצדיק, כנ"ל ע"י הרהור תשובה – שלוקח רגע קל – הוא הופך להיות צדיק גמור. אלא שבוגע לב"ד של מטה – היא ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודות האם הוא עשה תשובה, משא"כ בנוגע ל"מיד הן נגאלין" (שבא ע"י תשובה) הרי זה תלוי בהקב"ה, וכלפי שמיא גליא שהוא עשה תשובה, במילא נהי "מיד הן נגאלין".